

Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 20 nr. 6

juni 2008

FØDEVAREKRISEN

Ifølge FN's fødevareorganisation FAO er næsten to milliarder mennesker fordelt på 82 af verdens allerfattigste lande nu truet af underernæring og sult. Af disse er omkring 800 millioner mennesker i overhængende fare for at miste livet på grund af mangel på mad. Samtidig eksploderer fødevarepriserne overalt på kloden. Det kan mærkes i selv de rigeste lande. Og her er eksistensgrundlaget for flere hundrede millioner af de dårligst stillede ved at blive udhulet med foruroligende hast. Det er en krise, vi simpelthen ikke kan vende ryggen til.

Men det er også en krise, der sætter den globale samfundsorden i kritisk relief. For hvordan i alverden er vi havnet i en sådan situation? Og det er til gengæld et eksistentielt spørgsmål, der helst skal besvares præcist og korrekt. Ellers kommer vi ikke ud på den anden side af krisen med civilisationen i behold.

Da Lyndon LaRouche i slutningen af tresserne samlede den første håndfuld studenter omkring sig på et universitet i New York, skete det som reaktion imod et nyt politisk modefænomen. Udvikling af Den tredje Verden, med opbygning af skoler og hospitaler og en almen højnelse af levestandarden, var ikke længere »progressivt« eller »in« hos de unge »68-ere«. Nu gjaldt det pludselig »miljøet«, hvor industri og teknologi skulle bekæmpes med alle midler, uanset om det kostede liv eller levestandard. LaRouche advarede dengang om, at en sådan holdning ville rulle efterkrigstidens indsats for global udvikling tilbage til nulpunktet. Den proces er nu fuldendt.

I »68-ernes« selvopfattelse var det dem, der opfandt miljø sagen. Det var det ikke. Den inderste kerne af det europæiske oligarki, med Storbritanniens prins Philip i spidsen, havde længe luftet deres indcædte had mod det moderne industrisamfund, og alt hvad det har bragt med sig. I særdeleshed flere mennesker. For disse kredse er miljø sagen primært et redskab til at reducere klodens befolkningstal. Og efter Berlin-murens fald har »globalisering« og »frihandel« fået lov at tjene samme slet skjulte dagsorden. Derfor har finansverdenen i City of London ingen skrumpler ved at spekulere i både fødevarer og biobrændsel samtidigt.

Schiller Institutets internationale præsident, Helga Zepp-LaRouche, har erklæret, at fødevarekrisen i dag er det afgørende politiske og moralske spørgsmål, der skiller mennesker. Man kan godt være ærligt og oprigtigt bekymret for miljø og klima. Men man kan ikke være det på bekostning af millioner af menneskers overlevelse. Her går skillelinjen. Vælger man klima over mennesker, har man valgt oligarkiets side, med alt hvad det indebærer. Stiller man sig derimod på menneskehedens side, er tiden kommet, hvor vi alle i fællesskab etablerer en ny og retfærdig økonomisk verdensorden. Gå med i Schiller Institutet!

FØDEVAREPRODUKTION MÅ FORDOBLES

Den **10. maj** udsendte **Schiller Instituttets** stifter og internationale præsident, **Helga Zepp-LaRouche**, en appel til verdens politiske ledere med følgende dramatiske indledning: »Med flammende bogstaver varslers skriften på væggen en humanitær katastrofe uden fortilfælde. Hvis ikke det i de kommende dage og uger lykkes os at få den såkaldte globalisering stemplet som en fiasko og hurtigst muligt få mobiliseret en fordobling af verdens fødevareproduktion, vil konsekvenserne for verden som helhed blive fatale!«

Helga Zepp-LaRouches appel var en del af Schiller Instituttets internationale mobilisering forud for FN's fødevareorganisation **FAO's** topmøde i **Rom** den **3.-5. juni**, med det formål at få den hastigt voksende globale sultkatastrofe sat øverst på dagsordenen i stedet for emner som »klimaforandringer« og »biobrændsel«, der var topmødets oprindelige tema. Den **22. maj** blev appellen fremlagt for **Folketingets Udenrigsudvalg** af en delegation under ledelse af formanden for Schiller Instituttet i **Danmark**, **Tom Gillesberg**. Udenrigsudvalgets formand **Gitte Seeberg** forventede selv at være blandt de danske deltagere på FAO's konference i Rom. Den **28. maj** var det så **Folketingets Udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri**, der modtog Tom Gillesberg og Schiller Instituttets delegation for at høre appellen om at fordoble verdens fødevareproduktion.

I **USA** er appellen blevet rundsendt til de politiske kontorer i **Washington**, og fra alle egne af landet har folkevalgte politikere, fagforeningsledere, landbrugsledere og andre udtrykt deres fulde støtte til Helga Zepp-LaRouches politiske initiativ.

Og mens almindelige danskere måbende kan konstatere, at fødevarekrisen så sandelig er en brutal og ubehagelig virkelighed, når de studerer prisskiltene i supermarkedernes kølediske, så har de globale aspekter langsomt indfundet sig i alverdens medier. Herhjemme bragte *DR Nyhederne* i slutningen af maj en ugelang føljeton med krisens mange sørgelige ansigter rundt om i **Den tredje Verden**.

Samtidig begynder de første regeringer at tage nationale politiske skridt til at beskytte deres befolkninger og imødegå den voksende krise. I **Rusland** annoncerede premierminister **Vladimir Putin** og landbrugsminister **Alexej Gordejev** på en landbrugskonference den **19. maj**, at den russiske regering vil tage alle midler i brug for at øge den russiske fødevareproduktion, om nødvendigt med både støtteordninger og protektionistiske tiltag.

På et topmøde mellem europæiske og latinamerikanske regeringsledere i **Perus** hovedstad **Lima** den **16. maj** opfordrede **Argentinas** præsident **Cristina Fernandez De Kirchner** sine europæiske kolleger til at gå med i en »strategisk alliance« for en teknologisk opgradering af de latinamerikanske landes landbrug som et væsentligt bidrag til en løsning af fødevarekrisen. En uge senere meddelte den argentinske regering, at landets nationale støtteordninger, der skal sikre stabile hjemlige fødevarepriser, vil blive forstærket.

I **Afrika** har de eksploderende fødevarepriser tvunget flere regeringer til at indføre loft over prisstigninger og yde offentlig støtte til det lokale landbrug, også selv om det kan udløse brutale sanktioner fra **Verdenshandelsorganisationen WTO**. Samtidig har manglen på nødhjælp tvunget FN's **Fødevareprogram** til at indføre »triage« blandt de **82**

lavindkomst lande, der er afhængige af fødevarehjælp. Derfor har **Senegals** præsident **Abdoulaye Wade** brudt med WTO's regler og indført et omfattende støtteprogram for korn, ris, maniok, mælk, kød og majs til kvægholdet. Også i **Malawi** bryder man med »det frie markedes regler« og indfører offentligt støttede sædekornsprogrammer og støtte til kunstgødning. Lignende tiltag er undervejs i **Filippinerne**, der engang var helt selvforsynende med ris, men som under **IMF** og **WTO** er blevet en af verdens største importører. Nabolandet **Malaysia** planlægger ligeledes at genetablere selvforsyning.

På det **Verdensøkonomiske Forum** i **Sharmel-Sheikh** den **18. maj** gik **Egyptens** præsident **Hosni Mubarak** hårdt i rette med den kyniske finansspekulation i fødevarepriser og den politiske promovning af biobrændsel: »Verden befinder sig midt i en akut økonomisk krise, der tog sin begyndelse med sammenbruddet af det amerikanske bolig- og kreditmarked, netop som forventningerne til den globale økonomiske vækst begyndte at falde. Alvorlige inflationsstrømme skyller nu rundt på kloden, og vi oplever rekordhøje prisstigninger på energi, grundlæggende fødevarer og råstoffer. At sikre fødevareforsyningerne til de fattigste er en afgørende udfordring, som ikke må bringes i fare på grund af spekulation, der driver fødevarepriserne i vejret eller af ønsker om at anvende mad som brændstof i bilerne.« Præsident Mubarak lovede at bringe disse emner på banen under FAO-topmødet i Rom.

Egypten og det øvrige Afrika har også fået sig en ny allieret. På den **4. Internationale Konference i Tokyo om Udvikling i Afrika, TICAD IV**, den **28. maj** forsikrede premierminister **Yasuo Fukuda**, at **Japan** vil engagere sig i en massiv udvikling af landbruget i Afrika. Og i direkte tråd med Helga Zepp-LaRouches internationale appel, opfordrede han til en fordobling af verdens produktion af ris (fra **14 mio. tons** til **28 mio. tons**) indenfor de næste **10 år**. Han fortsatte: »Med sine omfattende landbrugserfaringer er Japan villig til at samarbejde med lande og internationale organisationer i udviklingen af overrislingsanlæg, forbedring af rissorter og uddannelsen af landbrugsmedarbejdere ... Her ved denne historiske skillevej ønsker Japan at gå skulder ved skulder med den afrikanske befolkning. Det allervigtigste i fremskyndelsen af vækst i Afrika er udviklingen af infrastruktur. Og den infrastruktur, som Japan vil medvirke til at opbygge, skal være »folkets infrastruktur«, der vil bringe velstand til samfundene, og de mennesker der lever der.«

Men det er ikke kun Japan, der nu etablerer tættere politiske forbindelser til Afrika (i øvrigt i direkte modstrid med den verdenspolitiske arbejdsdeling, som USA og **Storbritannien** gennemtrufede i midten af **80'erne**, kaldet »**Washington-konsensus**«, efter hvilken Afrika var reserveret til angloamerikansk interesseområde – *red.*). **Kina** har allerede i nogle år etableret bilaterale alliancer med afrikanske lande, og i takt med landets hastigt voksende økonomiske styrke, har man også påtaget sig en voksende lederskabsrolle i både **Asien** og på **Det eurasiske Kontinent**. Det blev afspejlet under Ruslands nye præsident **Dimitri Medvedevs** besøg den **22.-24. maj**, hvor konturerne af en ny global magtkonstellation for alvor tegnede sig. I en tale til de studerende på **Beijings Universitet** lagde Medvedev op til en

fortsættes side 7

Fødevarerkrise kræver handling nu!

Den 22. maj 2008 havde en delegation under ledelse af formanden for Schiller Institutet i Danmark, Tom Gillesberg, foretræde for Folketingets Udenrigsudvalg. Emnet var opfordringen fra Schiller Instituttets internationale formand, Helga Zepp-LaRouche, om at sætte fødevarerkrise og behovet for en at fordoble verdens fødevarerproduktion, på dagsordenen ved FN's fødevarer- og landbrugsorganisation FAO's topmøde i Rom den 3.-5. juni. Seks dage senere, den 28. maj, var det så Folketingets Udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, der fik et lignende besøg.

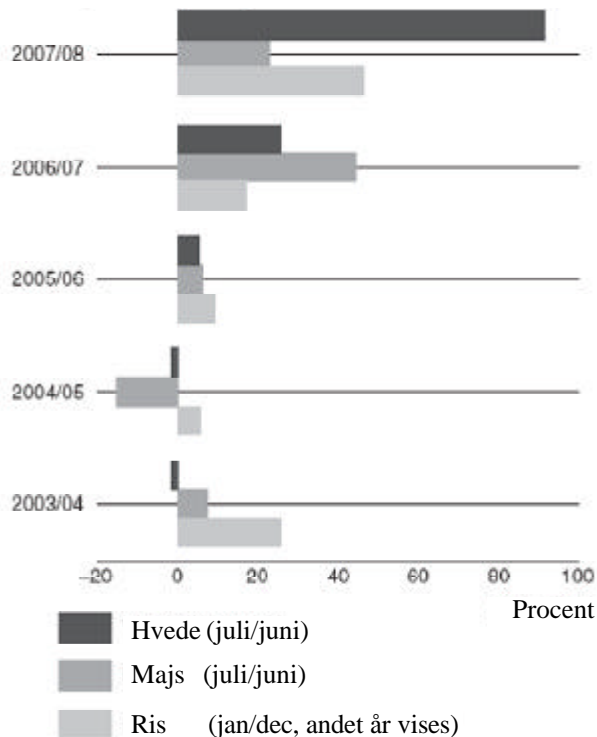

Ved foretrædet for Udenrigsudvalget indledte formand Gitte Seeberg med at fortælle, at fødevarerkrise allerede var et emne, der optager Folketinget meget, og at hun selv forventede at være blandt de danske deltagere på FAO's konference i Rom. Derefter holdt Tom Gillesberg nedenstående tale (med enkelte afvigelser) under stor opmærksomhed fra de fem tilstedeværende folketingsmedlemmer (hele talen kan sammen med de fremviste diaspilder ses på www.schillerinstitut.dk/folketinget220508.html).

Tak fordi vi måtte komme med så kort varsel.

Vi står midt i et sammenbrud af det globale finanssystem. Verden mangler mad og hyperinflationlignende fødevarerprisstigninger har gjort helt basale fødevarer utilgængelige

År-til-år forandring i kornprisindekser Hvede, majs og ris 2003-2008

Kilde: FAO

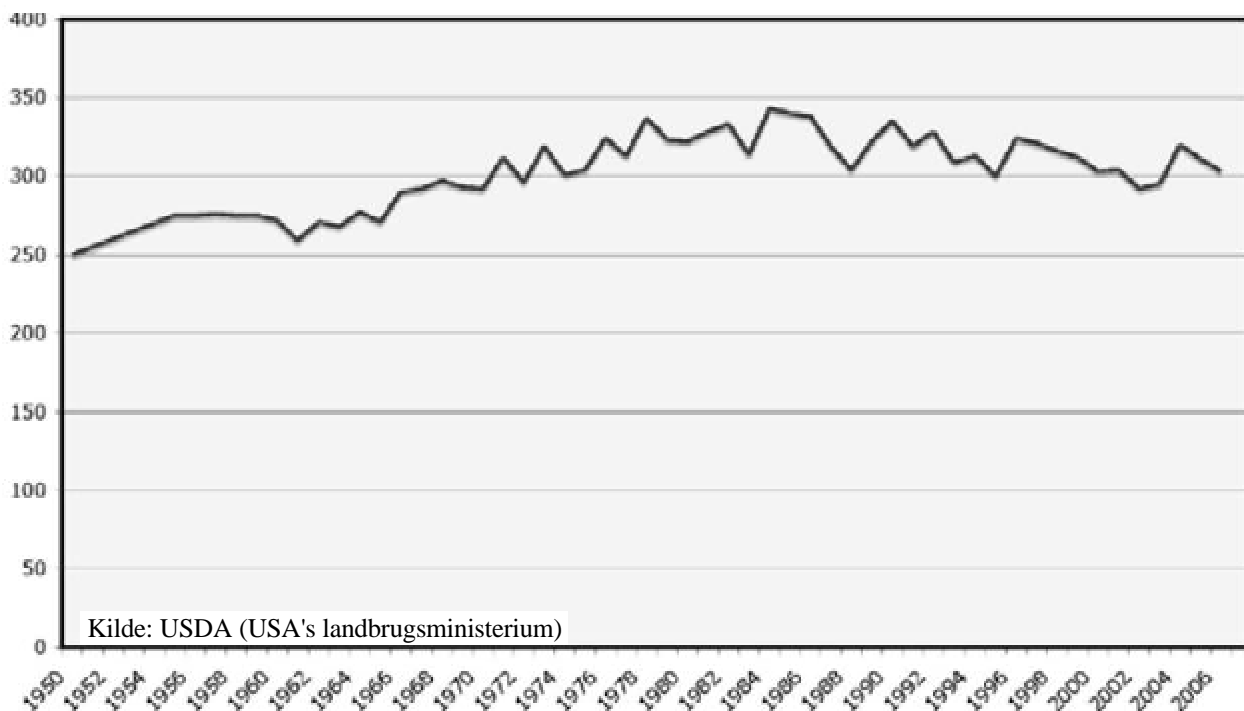
for mange fattige mennesker. Der er en akut fødevarerkrise. På trods af at formanden for FN's fødevarer- og landbrugsorganisation, FAO, slog alarm for et halvt år siden, er krisen indtil for nylig blevet holdt ude af mediernes søgelys. 40 lande har allerede oplevet fødevareroptøjer, og ifølge Den Asiatiske Udviklingsbank er en milliard mennesker i Asien allerede alvorligt truet af hungersnød. I Afrika, Latinamerika og andre steder, ser yderligere en milliard mennesker samme skæbne i øjnene.

Den 3.-5. juni er der FAO-topmøde i Rom. Det skulle have diskuteret klimaforandringer og bioenergi, men i lyset af den akutte accelererende globale fødevarerkrise har Schiller Instituttets internationale formand, Helga Zepp-LaRouche, iværksat en global kampagne for at diskutere fødevarerkrise i stedet[i]. Både de hurtige umiddelbare tiltag, der kan afbøde de værste af fødevarerkriseens effekter, og et program, der kan fordoble den globale fødevarerforsyning og sikre, at vi både kan brødføde den nuværende befolkning og de ni milliarder mennesker, som FN anslår vi vil være i 2050. Med den tilgængelige teknologi vi har i dag, er der ingen grund til at mennesker dør på grund af underudvikling, sult og fejler-næring. Det har Schiller Institutet hævdet siden sin oprettelse og fremført med fornyet styrke, siden den amerikanske økonom og tidligere demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche startede sin Mad for Fred-kampagne i 1988.

Årsagen til fødevarerkrise

Det mest uhyggelige ved fødevarerkrise er, at den ikke er resultatet af klimaforandringer eller uforudsigelige naturkatastrofer, men af en forfejlet malthusiansk politik. Den globale tilgængelighed af de livsnødvendige fødevarer er blevet reduceret, så de nu danner grundlag for den seneste spekulationsboble på finansmarkederne. Spekulanter tjener

Verdensproduktion af korn pr. person 1950-2006 (kg)

enorme beløb på at true milliarder af mennesker på deres liv og eksistens. Hvor mange mennesker skal dø, før vi griber ind?

De populære bortforklaringer på fødevarekrisen, som når medierne siger, at den skyldes en fejlslagen høst i Australien, og at inderne og kineserne er begyndt at spise mere, eller når Verdensnaturfondens grundlægger prins Philip hævder, at krisen skyldes overbefolkning, er kynisk manipulation. Ser man på den globale kornproduktion per person over de seneste 50 år [se diagram øverst på siden], frem til slutningen af 1980'erne, er det tydeligt, at samtidigt som befolkningstallet steg, øgedes produktionen langt mere, fordi den ikke blev overladt til det "frie" marked, men blev prioriteret med programmer for national fødevarselvforsyning, øremærkede kreditter til landbrugsinvesteringer og produktionspriser for landmændene.[ii]

Siden slutningen af 80'erne er det gået den anden vej. Det har været resultatet af et skifte i den overordnede økonomiske og handelsmæssige politik. Fødevarerlagre blev pludseligt omdøbt til overskudslagre, som skulle fjernes hurtigst muligt. Landmænd blev betalt for at producere mindre frem for mere. Gennem GATT og senere Verdenshandelsorganisationen WTO blev verdens lande tvunget til at fjerne nationale beskyttelsesordninger for deres landbrug og erstatte forsyningssikkerhed med de "frie" markeds kræfter. Landmændene blev dårligere betalt, mens multinationale fødevarerjagter havde kronede dage. Samtidigt gennemtvang Den vestlige Verden, bl.a. gennem IMF og Verdensbanken, at fattige gældsatte lande skulle erstatte deres produktion af mad til hjemmemarkedet med underbetalte eksportafgrøder, der kunne skaffe indtægter til at afdrage på gælden. Uanset faren for fødevarerforsyningen.

I miljøets navn sænkede man landbrugets produktivitet gennem restriktioner på gødning og sprøjtemidler, og der blev indført braklægningsstøtte, der kunne nedbringe den såkaldte "overproduktion". I de seneste år blev vanviddet så fuldbløddet med beslutningen om at støtte produktion af

biobrændsel fra majs og korn. Alene i 2007 blev majs og korn, der kunne have brødfødt 130 millioner mennesker i et helt år, lavet til bio-ethanol[iii]. Det er, hvad FN's særlige rapportør for "ret til føde"-programmet har kaldt "en forbrydelse imod menneskeheden" – et emne Egyptens præsident Mubarak har fortalt, at han vil tage op på FAO's møde i Rom.

De seneste 25 års malthusianske politik – i "miljøbevidsthedens", globaliseringens og frihandlens hellige navn – er altså årsagen til den fødevarekrise, som nu truer menneskeheden.

Løsningen på fødevarekrisen

Ligesom det var en forkert international politik, der har skabt denne fødevarekrise, så er det også en ændret international politik, der kan løse den. Derfor opfordrer Schiller Instituttet Folketinget og den danske regering til at handle på følgende punkter og få dem sat på dagsordenen ved FAO's konference i begyndelsen af juni:

1. Fødevarerhjælp og hurtig nødhjælp til finansiering af såsæd, kunstgødning og landbrugsmaskineri til fattige nationer, så vi øger fødevarerforsyningen allerede til næste høst.

2. Et omgående stop for brugen af fødevarer til bio-brændsel, ophævelse af braklægningsprogrammer og en ny grøn revolution til øgning af landbrugsproduktiviteten.

3. Indgreb imod den globale spekulation i fødevarer og olie, der bærer hovedansvaret for den seneste tids kraftigt stigende fødevarerpriser, samt etableringen af et nyt Bretton Woods-finanssystem, inden det nuværende finanssystem bryder helt sammen, som foreslået af Lyndon LaRouche[iv] og for nyligt fremført af den italienske finansminister Tremonti.

4. Nedlæggelse af WTO og genetablering af nationale og regionale programmer for fødevarerforsyningssikkerhed inkl. sikring af produktionspriser til landmændene.

5. Programmer i fattige nationer for at øge fødevarerforsyningen gennem investeringer i infrastruktur, fødevarer-

industri og vandprojekter.

6. Langsigtede investeringer i store infrastrukturprojekter som Den eurasiske Landbro, der vil reducere transporttiden, øge energiproduktionen og fremme udviklingen af underudviklede områder.

Danmarks ansvar

Danmark er et rigt land, der også er et landbrugsland. Alligevel har vi ladet os forblænde af den britiske liberalismes blålys og har været med til at propagere for afskaffelse af den form for økonomi og fødevarepolitik, der i efterkrigstiden sikrede stadigt flere mennesker mere mad på bordet. Vi har været med til at påtvinge verden en global frihandelspolitik, der har betydet, at det mest uundværlige for os mennesker – mad – er blevet reduceret til blot at være en handelsvare og et spekulationsobjekt. At spise sig mæt er en menneskeret, og fødevarer må derfor ikke styres af smarte købmænd og grådige spekulanter.

Danmarks og Mariann Fischer Boels forsøg på at afskaffe resterne af EU's fælles landbrugspolitik, vil blot føje spot til skade gennem at yderligere forringe landmændenes kår og reducere fødevarereproduktionen i EU. Erstatte vi egen fødevarereproduktion med toldfri import fra fattige lande, vil vi ikke som hævdet forbedre deres situation, men blot sørge for at landmænd i ulandene, der burde producere mad til deres lokale marked, producerer til os i stedet og efterlader flere sultne maver i Afrika, Asien og Sydamerika. Vi må i stedet øge vores produktion gennem at genetablere produktionspriser i EU og samarbejde med det strategiske partnerskab mellem Rusland, Kina og Indien – og forhåbentlig snart USA – om at forhindre en verdensorden baseret på en moderne version af Det britiske Imperiums politik og de deraf følgende konflikter og krige.

Danmark må gøre skaden god igen ved at sørge for, at vi, i stedet for at bruge miljøargumenter til at lægge hindringer i vejen for den nødvendige produktion af mad, skaber en ægte grøn revolution med moderne videnskab og teknologi. Lad os erstatte de seneste årtiers malthusianske politik med en fordobling af verdens fødevarereproduktion som det første skridt i en ny økonomisk verdensorden, hvor vi ved hjælp af videnskabeligt og teknologisk fremskridt giver alle mennesker fred, sikkerhed og velstand.

Tak for ordet.

[i] Bilag 1: "I stedet for krig og hungersnød, lad os fordoble fødevarereproduktionen" og bilag 2: "Mobilization to Double Food Production is in Full Swing" af Helga Zepp-LaRouche.

[ii] Bilag 3: "To Defeat Famine Kill the WTO" af Marcia Merry Baker.

[iii] Bilag 4: "Showdown over Gorey/WTO Plans To Let Them Starve" af Marcia Merry Baker.

[iv] Bilag 5: "Out with Malthusian Ideas; Let's Develop the Planet!" af Lyndon LaRouche.

Efterfølgende spørgsmål

Efter at Udenrigsudvalget havde hørt Tom Gillesbergs tale, var der tid til spørgsmål.

Lars Barfod fra det Konservative Folkeparti spurgte, om det var rigtigt forstået, at Schiller Institutet er imod de hårde begrænsninger i landbrugets brug af kunstgødning og sprøjtegifte, og samtidigt for begrænsninger i den globale frihandel med fødevarer.

Tom Gillesberg bekræftede, at det er tilfældet, og at fødevarere krisen nødvendiggør en kraftig revision af den politik der er blevet alment accepteret gennem de seneste to årtier. Fødevarer er for vigtige til at være et spekulationsobjekt og må ikke køre efter "just-in-time"-princippet. Vi må sørge for, at der er en overproduktion af fødevarer, så der er mad nok til alle. Den skal så vidt muligt produceres lokalt rundt om i verden af landmænd, og de må have produktionspriser for deres produkter.

Tom Gillesberg tilføjede, at vi må handle nu. Dette er en nødsituation. Vi må erkende, at de seneste årtiers politik med frihandel etc. har været forkert og lave den om. De fleste af verdens lande blev i tiden frem til slutningen af 1980'erne selvforsynende med fødevarer gennem nationale programmer til støtte for landbruget. Selv et land som Haiti, hvor en del af befolkningen i dag forsøger at overleve gennem at spise tørrede lerkager (en klump ler tilsat lidt olie og salt), var faktisk selvforsynende med ris indtil Verdenshandelsorganisationen WTO gennemtvang en afskaffelse af Haitis beskyttelse af det lokale landbrug. I dag er Haiti, ligesom

mange andre lande, dybt afhængig af import af ris til en pris, som man slet ikke kan betale. Vi må også have reservelagre og overproduktion i tilfælde af en større naturkatastrofe, som f.eks. et vulkanudbrud, der i et par år kunne begrænse solindstrålingen og drastisk sænke det globale høstudbytte.

Afslutningsvis spurgte Feride Gillesberg fra

LaRouches Ungdomsbevægelse direkte Gitte Seeberg, om hun kunne sætte spørgsmålet om en fordobling af fødevarereproduktionen på dagsordenen i Rom. Hun svarede, at det troede hun ikke. Tom Gillesberg understregede derfor en sidste gang, at det var en nødsituation, og at vi må handle nu.

Den 28. maj var det så Folketingets Udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, der modtog Schiller Institutets delegation og hørte nedenstående tale (som sammen med de fremviste diasbilleder kan ses på www.schillerinstitut.dk/folketinget280508.html). Ni folketingsmedlemmer fra seks af folketingets syv partier deltog ved foretrædet. Tina Nedergaard fra Venstre mente, at Schiller Institutet bryder med mange gængse opfattelser, men var enig i kritikken af bio-brændsel. Hun ønskede at vide, hvorfor Schiller Institutet ikke mener at de normale markeds kræfter vil løse fødevarereproblemet, når priserne på fødevarer nu stiger. Tom Gillesberg gjorde klart, at hvis vi overlader det til markedet at løse krisen vil mange mennesker dø. Vi kan ikke lade spekulanterne sætte dagsordenen og bringe verdens befolkning i fare. Derfor må regeringerne gribe ind og sikre den overproduk-

Delegationen fra Schiller Institutet og LaRouches Ungdomsbevægelse efter foretrædet for Folketingets Udenrigsudvalg.

Efter foretrædet for Folketingets Udvalg for fødevarer, Landbrug og Fiskeri kom SF's Kristen Touborg ud for at få et ekstra svar.

lokale produktion imod dumpning af billige varer udefra – netop den form for protektionisme som WTO forbyder.

Tiden løb ud og Schiller Institutet nåede ikke at svare på, om man skal rulle de mange indgreb imod landbrugets brug af kunstgødning og sprøjtegifte tilbage. Det medførte, at da delegationen forlod mødelokalet kom SF's Kristen Touborg ud og spurgte, hvad Schiller Institutet mente om den sag.

Tom Gillesberg svarede, at vi selvfølgelig ikke skal skade naturen unødigt, men at menneskeliv må komme før miljøideologi, og at det er et stort problem, at så meget

tion af fødevarer, der gør, at alle kan få mad.

Schiller Institutets formand gjorde det også klart, at fødevarerkrise er et resultat af et kanonbådsdiplomati fra den vestlige verden, der er blevet støttet af Danmark. Det har tvunget mange fattige lande til at afskaffe ordninger, der sikrede den nationale fødevarerproduktion. Fødevarerkrise er skriften på væggen, og vi må erkende, at de seneste årtiers politik var forkert og erstatte spekulanternes magt med samarbejde mellem regeringer for at sikre den fremtidige fødevarerproduktion.

Bjarne Laustsen fra Socialdemokratiet spurgte, om Schiller Institutet mente, at vi blot skulle bruge flere sprøjtegifte og fortsætte med støtteordninger til landbruget. Gillesberg svarede at landbrug og fødevarer ikke bare er en handelsvare som alle andre, men noget folk skal have tilgang til og som derfor må beskyttes. Han fremhævede, at det er en meget udbredt opfattelse i Danmark, at hvis vi bare indfører frihandel for landbrugsvarer fra den fattige del af verden, så vil de få det meget bedre, men det er forkert. Det, de fattige lande behøver, er hjælp til at øge fødevarerproduktionen og muligheden for at have toldmure og tariffier, der kan beskytte den

af miljøpolitikken ikke baseres på videnskab men blot følelser. Touborg mente, at det at beskytte fremtidens miljø må veje tungest. Feride Gillesberg fra LaRouches Ungdomsbevægelse spurgte ham derefter direkte, om han slet ikke ville lade sig påvirke af to milliarder menneskers nød. Jo, svarede han, men ikke på bekostning af mulig skade på naturen. Dermed kom han til at forsvare en del af den politik, der truer en stor del af verdens befolkning i dag.

I forbindelse med foretrædet talte Schiller Institutet med udviklingsminister Ulla Tørnæs, der skulle i samråd i udvalget lige inden Schiller Institutet havde foretræde. Hun fik Helga Zepp-LaRouches appel og Tom Gillesbergs tale. Det fik også Villy Søvnald, Helle Thorning Schmidt og en række andre folketingsmedlemmer delegationen støtte ind i på sine besøg.

Alle medlemmerne af de to udvalg modtog inden Schiller Institutets besøg materiale og dokumentation til uddybning af de standpunkter, der senere blev fremført. Det findes som bilag til talerne på Schiller Institutets hjemmeside og kan også ses på Folketingets hjemmeside www.ft.dk, hvis man søger under Schiller Institutet.

Søndag den 1. juni havde den officielle ægyptiske avis Al-Ahram en større dækning af fødevarerkrise. Mubaraks forestående rejse til FAO-topmødet i Rom diskuteres og Helga Zepp-LaRouches appel for en doubling af verdens fødevarerforsyning dækkes udførligt. Hun omtales også i avisen som hustruen til den fremragende amerikanske økonom Lyndon LaRouche. Nedenstående er et billedudsnit fra Al-Ahrams hjemmeside. Læs mere på www.larouhepac.com.

المشكلة باتت معروفة، وارقامها وإحصائياتها واضحة للعيان، ونبوءات المستقبل أيضا تنشر في وسائل الإعلام يوما بعد آخر، ولكن يبقى السؤال: أين الحل؟

مبارك يطرح رؤية مصر

ومن وجهة النظر المصرية كما سيطرحها الرئيس مبارك فإن أزمة الغذاء العالمية أزمة حادة ذات طبيعة هيكلية تتداخل عوامل عديدة لتشكيلها وهي في الوقت ذاته قابلة للحل بشرط توافر الإرادة السياسية للدول والشركاء في المجتمع الدولي والابتعاد عن النظرة الضيقة والمصالح الخاصة لمعالجة هذه

fortsat fra side 2:

fælles russisk-kinesisk indsats for at løse de »alvorlige globale udfordringer, som verden står over i dag: Manglen på energi, bekæmpelse af fattigdom, usikkerheden på verdens finansmarkeder og sikring af fødevarerforsyningen.« Og med en slet skjult henvisning til de angloamerikanske kredse i **Vesten** fortsatte han: »Det kan godt være, at det ikke er alle, der synes om et strategisk samarbejde mellem vore to lande, men vi er begge fuldt indforstået med, at et sådant samarbejde er i vore befolkningers interesse, og derfor vil vi fremme det, også selv om det måske ikke huer visse mennesker.«

På vej til **Beijing** lagde præsident Dimitri Medvedev vejen forbi **Kasakhstan**, hvor han mødtes med præsident **Nursultan Nazarbajev**. Også her var et tættere eurasiske strategisk samarbejde på dagsordenen.

Ifølge FN's fødevarerorganisation FAO's seneste opgørelse er næsten **2 mia.** mennesker truet af sult og underernæring. **Tyve års** globalisering under **GATT** og **WTO** har flyttet stadig større dele af verdens fødevarerproduktion væk fra lokale og regionale markeder og ud på det såkaldte »verdensmarked«, hvor den nu er genstand for kynisk finansiell spekulation, med dramatiske prisstigninger til følge. Prisstigninger, som hverken kommer lokale landmænd, købmænd, mejerier eller slagtere til gode. »Verdensmarkedet« kontrolleres fuldstændigt af store multinationale selskaber som **Unilever**, **ADM**, **Cargill** og **Bunge**. Disse store fødevarerkarteller har i dag et større monopol på verdensmarkedet, end **Det østindiske Kompagni** havde under **Det britiske Imperiums** velmagtsdage. Og med skiftet fra lokale markeder til det monopolstyrte »verdensmarked« er lande, der tidligere har været selvforsynende, blevet afhængige af import, fordi de af **WTO** er blevet tvunget til at opgive nationale støtteordninger. Samtidig opkøber udenlandske investorer hundrede tusinder af hektarer god landbrugsjord i **Mozambique**, **Tanzania** og andre afrikanske lande til opdyrkning af giftige planter, som jatropha og andre hurtigt voksende afgrøder, til brug som biobrændsel, der sælges i **Europa** og **USA** med skatteyderfinansieret »miljøstøtte«. I **Indonesien** og **Malaysia** erstattes den lokale produktion af ris med palmeolie til hollandske og europæiske benzintanke (se også **Prometheus maj '08**).

På denne dystre baggrund burde Helga Zepp-LaRouches appel om en fordobling af verdens fødevarerproduktion være selvindlysende og uden væsentlig politisk modstand. Men så simpelt er det desværre ikke. Netop nu, hvor fødevarer-situationen for millioner af mennesker forværres dag for dag, time for time, kæmper magtfulde politiske kredse i Europa sammen med finansverdenen i City of London indædt på at få afsluttet den seneste forhandlingsrunde i Verdenshandelsorganisationen **WTO**, den såkaldte »**Doha-runde**«. Med det nuværende forhandlingsoplæg vil de sidste rester af **EU's** fælles landbrugspolitik, **CAP**, blive revet op med rode, og de europæiske landmænd miste mere end **30 mia. euro** i støtte. Tusinder vil blive tvunget fra gården, og døren vil blive åbnet for »amerikanske tilstande«, hvor man over de seneste femten år har set en uhæmmet karteldannelse i selve produktionen. I store dele af det midtvestlige **USA** eksisterer det traditionelle familieejede jordbrug ikke længere, for gårde og jorde ejes og drives direkte af slagterikoncerner eller kornselskaber. Og i den sædvanlige jagt på profit er store dele af produktionen naturligvis lagt om til biobrændsel.

Blandt de kræfter, der skubber hårdt på for at få »**Doha-runden**« afsluttet og iværksat næste fase i liberaliseringen af verdenshandelen med fødevarer, er **EU's** repræsentant i **WTO**, **Peter Mandelson**, og **EU's** landbrugs-kommissær, **Mariann Fischer-Boel**. Men der er også modstand. Den franske landbrugsminister **Michel Barnier** har i meget stærke vendinger angrebet **WTO's** generaldirektør **Pascal Lamy** for bevidst at ville underminere **EU's** fælles landbrugspolitik, **CAP**, og har som modtræk foreslået at de hårdest ramte lande i **Afrika** og **Latinamerika** indgår fælles landbrugspolitiske aftaler, med **CAP** som forbillede.

Den **30. maj** offentliggjorde **Lyndon LaRouches** aktionskomité, **LaRouche PAC**, et politisk memorandum til hele medlemskabet af **Det demokratiske Parti** i **USA**, med titlen: »*Kill the WTO; Double Food Produktion*«, »*Nedlæg WTO, Fordoble Fødevarerproduktionen*«. Med udgangspunkt i **FAO's** kortlægning af den truende sultkatastrofe i verdens **82** fattigste lande fremlægges nødvendigheden af, at **USA** tager globalt lederskab i genoplivningen af efterkrigstidens idealer om at opbygge en bedre verden.

Med amerikanske hjælpeprogrammer som »**Marshallplanen**«, »**Atomer for Fred**« og »**Dengrønnerrevolution**« blev der i årene efter **2. Verdenskrig** opbygget moderne landbrug, energianlæg, vandprojekter og infrastrukturprogrammer over alt på kloden. Fødevarer-sikkerheden voksede, og det samme gjorde levestandarden. Denne positive udvikling fik en brat ende i begyndelsen af **1970'erne**, da **Nixon-regeringen** afmonterede **Franklin D. Roosevelts** finanssystem fra **Bretton Woods-konferencen** i **1944**, og **Storbritanniens** prins **Philip** leverede startskuddet til en irrationel antividenskabelig miljøbevægelse på den såkaldte »**Earth Day**« den **22. april 1970**. Siden da er det gået støt ned ad bakke.

En opgørelse over verdens kornproduktion viser, at der i **1970** blev produceret **0,292 tons** korn per indbygger. Det vokser langsommere og langsommere frem til **1990**, hvor produktionen topper på **0,372 tons**, hvorefter den stagnerer, og i **2007** var verdens kornproduktion per indbygger faldet til **0,315 tons**. Det er denne tendens, der må og skal vendes.

LaRouche PAC's memorandum til det Demokratiske Parti gennemgår nogle af de mange udviklings- og infrastrukturprojekter, som **LaRouches** internationale politiske bevægelse og **Schiller Institut** har fremlagt over de seneste **30 år**. Og der fremlægges et 11-punktsprogram for en hurtig politisk indgriben overfor den truende globale sultkatastrofe:

- 1) Alle lande må øjeblikkeligt bryde enhver forbindelse til de britisk-dominerede frihandelsorganisationer **WTO** og **NAFTA**.
- 2) Enhver offentlig produktionsstøtte til biobrændsel skal øjeblikkeligt afsluttes. Dyrk mad i stedet!
- 3) Regeringer opfordres til at, om nødvendigt, indføre protektionistiske foranstaltninger, herunder paritetspriser i landbrugsproduktionen, lavt forrentede lån til investeringer i landbrugssektoren og i infrastrukturprojekter og beskyttende told og afgifter på importerede fødevarer.
- 4) Indgreb overfor og opbrydning af karteldannelse indenfor handel med fødevarer, i særdeleshed den helt urimelige patentudtagning på plantearters og sædekorns genetiske sammensætning.
- 5) En øjeblikkelig fastfrysning af tvangsauktioner i landbruget.
- 6) Offentlige støtteordninger til dækning af de øgede omkostninger til brændstoffer og kunstgødning.
- 7) Geninddragelse af braklagte arealer i fødevarerproduktionen.
- 8) Internatio-

nalt samarbejde om afsaltningsanlæg og andre vand- og overrissingsprojekter samt en afbrydelse af alle foranstaltninger, der af »miljøhensyn« leder vand væk fra landbrugsarealer. **9)** Forpligtende samarbejde mellem landene om tilvejebringelsen af nødforsyninger af fødevarer. **10)** Etableringen/genetableringen af offentlige nød- og reservelagre af fødevarer. **11)** En international optælling af de faktiske kornlagre og husdyrbestande skal gennemføres hurtigst muligt.

FINANSMARKEDERNE MÅ REGULERES

Den **19. maj** modtog **EU-kommissionens** formand **José Manuel Barroso** et åbent brev fra fhv. statsminister **Poul Nyrup Rasmussen**, der sammen med **2** tidligere kommissionsformænd og **11** tidligere ministre og regeringsledere fra **9** europæiske lande fandt det nødvendigt at advare om, at den internationale finanskrisen nu har nået et omfang, hvor politiske indgreb er bydende nødvendige.

De **14** europæiske statsmænd indledte deres brev således: »Den aktuelle finansielle krise er ikke opstået tilfældigt. Den var ikke umulig at forudsige, som nogle topfolk inden for finansverdenen og den politiske verden nu påstår. For fremsynede mennesker ringede alarmklokkerne for flere år siden...«

Ja, det kan læsere af *Prometheus* så sandelig skrive under på. I snart **tyve år** har vi skrevet spalte op og spalte ned om de uundgåelige konsekvenser af et frit flydende finanssystem og en uhæmmet spekulation i stadig mere fantasifulde »produkter« på bank- og kreditmarkedet. Da **Schiller Instituttets** formand i **Danmark, Tom Gillesberg**, stillede op til kommunalvalget i **København** i **2005** under sloganet »Når boblen brister...«, kaldte dagbladet *BT* det for »nyreligiøst dommedagsludder« og bebrejdede Gillesberg, at han brugte svære ord som »derivater«. I dag vil femten europæiske statsmænd nok snarere kaldet det fremsynet. De fortsatte (i uddrag):

»Størrelsen på den uregulerede »skyggebanksektor« er vokset konstant de seneste tyve år. Hovedbankerne har været involveret i et spil om »udstedelse og distribution« af yderst komplekse finansielle produkter i temmelig tvivlsomme indpakninger. Og mange banker har haft travlt med at sælge gæld bundet til højrisikable boliglån...«

»Den finansielle krise viser meget klart, at den finansielle sektor ikke er i stand til at regulere sig selv. Der er et behov for at forbedre tilsyn og regulerende regelsæt for bankerne. Der er et behov for at revidere regler for investeringsbanker, kapitalfonde m.fl.. Brugen af finansielle instrumenter (og kreditderivater) må reguleres. Alle finansielle aktører, inkl. kapital- og hedgefonde bør – på linje med bankerne – leve op til kravene om minimumsreserver, og der bør sættes grænser for gældsætning...«

»De hidtil usete stigninger i brændstof- og fødevarerpriser er baggrunden for det finansielle kaos, og er ildevars-lende for, hvad fremtiden bringer. Hedgefonde har været medvirkende til at tvinge priserne op. Det er indbyggerne i de fattigste lande, der bliver hårdest ramt. Vi risikerer stigende fattigdom, overbefolkning, statssammenbrud, migration og endnu flere væbnede konflikter.«

Selv om de femten statsmænd ikke åbent inkluderede **Lyndon LaRouche** navn i listen over dem, som for længst har advaret om krisen, har *Prometheus*' kilder i finansverdenen ikke svært ved at finde tydelige fodaftryk fra den internationale kampagne, som LaRouche og Schiller Institutet har kørt i snart tyve år. Ikke mindst i de afsluttende anbefalinger:

»Det er på tide at etablere en **Europæisk Krise-komité**, der kan samle ledende politikere (inkl. tidligere stats- og regeringsledere og finansministre), anerkendte økonomer og finanseksperter fra alle kontinenter. Krise-komiteen bør påtage sig følgende opgaver:

- At gennemføre en dybdegående analyse af den aktuelle finanskrisen – set i det bredere perspektiv, vi har beskrevet ovenfor.

- At vurdere de økonomiske og sociale risici for den reale økonomi (særligt i **Europa**), som finanskrisen afstedkommer

- At foreslå en række initiativer til EU's ministerråd med henblik på at undgå og begrænse krisens virkninger.

- At præsentere en række forslag for EU's **Ministerråd**, medlemmerne af **FN's Sikkerhedsråd**, generaldirektøren i **IMF** m.fl., der kan begrænse de negative konsekvenser af krisen – at forberede en **Global Finanskonference** med henblik på at genoverveje regelsættet for de globale finansmarkeder.«

»En Global Finanskonference« er en anden betegnelse for en »**Ny Bretton Woods-konference**«, som Schiller Institutet har kørt kampagner for over hele verden siden **1997**.

Udover fhv. statsminister **Poul Nyrup Rasmussen** var brevet underskrevet af: fhv. forbundskansler **Helmuth Schmidt, Tyskland**; fhv. statsminister og kommissionsformand **Jacques Santer, Luxembourg**; fhv. statsminister **Paavo Lipponen, Finland**; fhv. finansminister **Daniel Daianu, Rumænien**; fhv. statsminister **Göran Persson, Sverige**; fhv. finansminister **Pär Nuder, Sverige**; fhv. premierminister **Michel Rocard, Frankrig**; fhv. finansminister **Ruairi Quinn, Irland**; fhv. statsminister **Massimo D'Alema, Italien**; fhv. kommissionsformand **Jacques Delors**; fhv. finansminister **Hans Eichel, Tyskland**; fhv. premierminister **Lionel Jospin, Frankrig**; fhv. økonomiminister **Otto Graf Lambsdorff, Tyskland**.

Schiller Instituttets internationale præsident, **Helga Zepp-LaRouche**, bød de femten statsmænds brev velkomment, om end hun fandt, at det kom lidt sent. Men hun påpegede også, at brevet afslører hvilken afgrundsdyb splittelse i den europæiske politiske elite, som den igangværende økonomiske krise har udløst.

Det blev med al tydelighed afspejlet i en artikel i den britiske avis *The Daily Telegraph*, den **24. maj**, skrevet af avisens mangeårige politiske og økonomiske redaktør **Ambrose Evans-Pritchard**. Ifølge Evans-Pritchard udgør de femten statsmænds forslag om en gennemregulering af den internationale finansverden den største trussel imod finanscenteret i **City of London** i mange, mange år. Og han advarer sine venner blandt de britiske politiske kredse om, at europæiske modstandere af den »angelsaksiske kasino-kapitalisme« vil udnytte krisen til at klippe vingerne på de magtfulde kredse i City. Lad os håbe han får ret.

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Institutet**, Sankt Knuds Vej 11 kld., 1903 Frederiksberg, tlf: 35 43 00 33, Konto: 1551-0005648408, Giro: 564-8408, si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk. *Prometheus* er en videreførelse af **Agro-Nyt** (marts 1989 – oktober 2004). Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.

ISSN: 1604-2840 Egettryk